

P. NAGY ISTVÁN
VERSEI

VERSEK ÉVE*

kesergő

Kevés e
vers éke;
vére se.
Évre
év
és
vers
kevés.
Keresve
se.
E vers
se
ékes
érv:
késre
vésve
vers.
Vesék,
eres
sérvek
keserve —
évek
verése;

* A költő tréfás(?)–játékos(?) versezete abból az alkalomból, hogy őt is megkérlik, verseivel szerepeljen a Híd *Versek éve* című, immár hagyományos antológiájában.

kesere
 ser.
 Versek éve?
 „Vers-kéve”?
 Év keserve!
 — Serke.
 (Rés
 se.
 Vers
 se.)

WAKA

Csoóri Sándor után

A tücsökre dél-
 után figyeltél föl. Éj
 lett és szélvihar.

Két dörgés közt, hallod, a
 tücsök újra megszólal.

VITÉZ

A lélek halha-
 tatlan, szólt, majd bezárta
 a szekrényajtót.*

ÉN LEGYEK

Ezek a nemszeretem legyek
 megkeserítik az életem
 csak röpködnek ide-oda
 s nem akarják eljátszani
 az időt velem

* Egyes források szerint Csokonai Vitéz Mihály *A lélek halbatatlansága* címen ismert utolsó, nagy filozófiai költeményét, alkalmasabb helyiség híján, anyja ormótlan ruhásszekrényében írta.

itt vagyok
 de már itt sem talán
 fél lábbal benn
 másikkal kint
 nem mint varjak téli vetésen
 fehérén feketék
 de változékony színűen
 zölden villogón vagy feketén
 vagy seszínűen
 pedig a látás az enyém
 s a kereső is én vagyok
 s én kiáltom el a soros számot
 s tudj rejtetem ha megleled
 én nem vagyok ott nem vagyok
 jelen otthontalan ez a mozdulat
 hiába szolongatsz a fában
 elaludtam most tenyérbe
 rejtheted arcodat többé
 velem nem pörösködsz
 búvóhelyem meg nem találsz
 s most te számolj
 légszomjasan.

(ÉS ÉL ÉS ELINDUL . . .)

Hommage à Szilágyi Domokos

És él és elindul
 álmában fölneszsz
 befödi zöld
 azon az éjjelen
 Fűcsomó ő mit a
 hangyák körbejárnak
 Égett kőbe zárva
 egy rándulás
 Az ágak széthajolnak
 az indázó
 futónövények
 a fák is mind
 És szétterülve a

pázsiton
kezeit szétveti
Nézésében fönnakadnak
a tárgyak kopnak
sokasodnak
a sose-látott arcvonások
Hogy visszataláljon
jelként a fán moha
vagy akár egy bokor
szó nincs remény soha

Ritmus, 1926